

Sygn. akt. IV Ka 1076/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Adam Sygit - sprawozdawca

SO Piotr Kupcewicz

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 roku

sprawy **H. R.**

oskarżonego z art. 178a§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 25 września 2013 roku sygn. akt II K 545/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje, iż przypisany oskarżonemu czyn stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 a k.w. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu; na podstawie art. 87 § 4 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 1076/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 25 września 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 545/13, oskarżonego H. R. uznano za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2013 roku w K. na ulicy (...) w stanie nietrzeźwości: I badanie 1.21 mg/l, II badanie 1.28 mg/l, III badanie 1.28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował rowerem po drodze publicznej, tj. występku z art. 178 a § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres trzech lat tytułem próby. Ponadto: na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 30 stawek po 10 złotych; na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres trzech lat oraz zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Od powyższego orzeczenia apelację, na niekorzyść oskarżonego, wniosła Prokuratura Rejonowa w I. zaskarżając orzeczenie o karze i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych a przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, że w stosunku do H. R. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca wymierzenie wobec w/wym. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podczas gdy należyta ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie. Na rozprawie odwoławczej prokurator - z uwagi na zmianę stanu prawnego pomiędzy datą orzekania przez sąd I a II instancji i zgodnie z kierunkiem zaskarżenia - wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż popełniony czyn stanowił wykroczenie oraz wymierzenie kary 30 dni aresztu oraz orzeczenie zakazu prowadzenia rowerów na dwa lata.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja, zmodyfikowana na etapie rozprawy odwoławczej, okazała się zasadna i implikowała konieczność podjęcia rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym, zawartego w części dyspozytywnej wyroku odwoławczego.

W toku postępowania międzyinstancyjnego doszło do istotnej zmiany stanu prawnego a znaczącej także z punktu widzenia oceny zasadności przedmiotowego rozstrzygnięcia merytorycznego. Na mocy przepisu art. 12 pkt 3 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (publ. Dz. U. 2013 rok, poz. 1247), uchylono przepis art. 178 a § 2 k.k., znosząc tym samym penalizację tego rodzaju czynu jako przestępstwa i równocześnie, stosownie do treści przepisu art. 2 pkt 3 tejże ustawy, w przepisie art. 87 Kodeksu wykroczeń dodano § 1 a, penalizując tym samym takowe działanie sprawcy jako wykroczenie, zagrożone analogicznie jak w § 1, a więc karą aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł. Tak więc obecnie, zgodnie z art. 87 § 1 a k.w., kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1 (tj. inny niż mechaniczny czyli np. rower) podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych.

W konsekwencji powyższego - wobec równoczesnego braku jakichkolwiek racjonalnych przesłanek do kwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie poczynionych przez Sąd Rejonowy w Inowrocławiu - uznać należało, że H. R. swym działaniem a opisanym w części orzekającej zaskarżonego wyroku, dopuścił się wykroczenia przewidzianego właśnie w art. 87 § 1 a k.w. Biorąc pod uwagę wszystkie prawidłowo ustalone, tak przedmiotowe, jak i podmiotowe okoliczności tego czynu, a związane przede wszystkim z wysokim stopniem nietrzeźwości sprawcy w inkryminowanym czasie oraz jego wcześniejszą wielokrotną karalnością sądową, uznać należało, że za ów czyn należało wymierzyć mu karę trzydziestu dni aresztu.

Brak było jednocześnie podstaw aby - stosownie do treści art. 42 § 1 i 2 k.w. – warunkowo zawiesić wykonanie tej kary. W tym zakresie sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd apelującego rzecznika oskarżenia publicznego, wyrażony zarówno w momencie formułowania środka zaskarżenia, jak i - wobec zmiany stanu prawnego - na rozprawie odwoławczej, iż tylko orzeczenie kary izolacyjnej o charakterze bezwzględny zrealizuje cele kary. Mając na względzie właściwości i warunki osobiste wymienionego, związane przede wszystkim z faktem jego uprzedniej karalności, popełnianiem przestępstw godzących w różne dobra chronione prawnie, brak było podstaw aby skorzystać z tej instytucji oddziaływania probacyjnego. Jednocześnie należy podkreślić, iż wniosek apelującego sformułowany na rozprawie odwoławczej był zgodny z zakresem i kierunkiem zaskarżenia orzeczenia pierwszoinstancyjnego a tym samym mógł zostać uwzględniony poprzez wydanie orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Wadliwość orzeczenia Sądu Rejonowego o karze (abstrahując od kwestii zmiany stanu prawnego) była bowiem skutkiem nieprawidłowej oceny okoliczności faktycznych a dotyczących czynu i osoby sprawcy, pod kątem możliwości formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na zastosowanie instytucji oddziaływania probacyjnego.

Ponadto, powyższe okoliczności, stosownie do treści przepisu art. 29 § 1 i 2 k.w., uzasadniały orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat.

W ocenie sądu, tak wymierzona kara i środek karny spełnią - względem wymienionego - wszystkie cele, tak prewencyjne, jak i wychowawcze, jakie określił ustawodawca treścią przepisów ustawy. Rozstrzygnięcie odnośnie kosztów postępowania w sprawie ma swe oparcie w treści przepisu art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., uwzględniając aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonego.